

DIPLOMAT

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Zimní vydání vydání 2023

**Feminismus:
vysvětlení pojmu, který je často
nepochopen**

Budoucnost republikánské strany

Co bude dále s Republikánskou stranou? Je Donald Trump stále součástí její budoucnosti?

Úvodní slovo

Milí čtenáři,
jsem rád, že jste si našli cestu k zimnímu vydání časopisu *Diplomat*, které je poslední za rok 2022. Témata jsou spíše zahraničněpolitická, ale týkají se i prezidentských voleb a ekonomických potíží v České republice. Neopomenuli jsme samozřejmě i válku na Ukrajině, která trvá již rok. Smutný rok, během kterého se téměř neustále válčilo a během kterého se život běžných lidí na Ukrajině obrátil naruby. Jeden z článků zahraniční sekce proto nabízí otázku, zda by mělo být zahájeno diplomatické jednání mezi Ukrajinou a Ruskem a naskýtá pohled na situaci, která je již rok opravdu více než hrozná.

Jak bylo již zmíněno výše, věnovali jsme se taktéž českému vnitropolitickému prostředí. Jeho stěžejními událostmi byly zejména prezidentské volby a ekonomické problémy, které přišly po roce vlády Petra Fialy.

S tímto vydáním jsme taktéž zavedli novou sekci věnující se menšinám. Její redaktori neváhali a v tomto vydání se pustili do popisování zajímavých a velmi frekventovaně řešených témat ve veřejném prostoru, jako je feminismus, gender a podobně.

Věřím, že neméně zajímavá je taktéž nabídka arény názorů, která přináší téma vyložené z mediálního prostoru – cenzuru některých názorů.

Významná data minulosti i v tomto vydání připomíná kalendárium, které se zmiňuje o vstupu USA do války, období Charlese de Gaulla v čele Francie a jiná témata.

Věřím, že se Vám zimní vydání časopisu *Diplomat*, které je za rok 2022 posledním, bude líbit a že pro Vás bude jeho nabídka dostatečně zajímavá.

Alexander Nagy

Obsah

Zahraníční sekce

Domácí sekce

Komentáře

Kalendárium

Aréna názorů

Menšiny

3 Budoucnost republikánské strany

6 Mistrovství světa v Kataru: podařilo se emírovi spravit "image" své země?

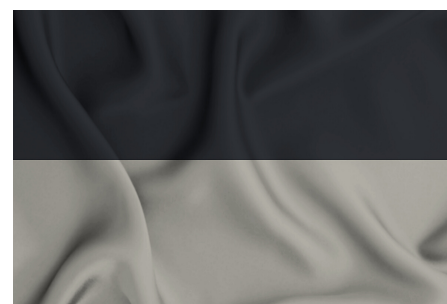
9 jak česká vláda zvládá krizi?

4 Napjatá situace v Íránu ohledně lidských práv

8 Prezidentská kampaň 2023 - kdo se stane novou hlavou státu?

11 Měla by Ukrajina začít jednat s Ruskem?

Redakční rada:

Šéfredaktor:
Alexander Nagy

Korektura (po gramatické stránce):
Vladimír Voznička

Zástupce šéfredaktora:
Jiří Kraus

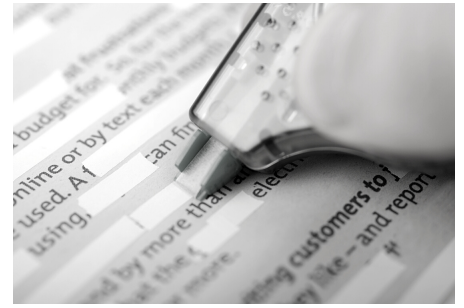
Design:
Tereza Konrádová

12 Ideální český prezident

13 Práva menšin v Kataru

16 Aréna názorů: Zavedli byste v případě některých názorů jejich cenzuru?

19 4. 11. 1956: Sovětská vojska a potlačení maďarského povstání

20 8.12.1941 : Vstup USA do 2. světové války

21 21.12.1958: Charles de Gaulle prezidentem Francie

23 20.11.1962: Konec kubánské krize

24 Feminismus: vysvětlení pojmu, který je často nepochopen

26 V čem spočívá rozdíl mezi genderem a pohlavím?

Vedoucí rubrik:

Aréna názorů:
Dušan Ondráček

Zahraniční scéna:
Rufus Ferdinand Kovtun

Kulturní sekce:
Kristýna Benešová

Domácí scéna:
Jiří Kraus

Kalendárium:
Dominik Hlinka

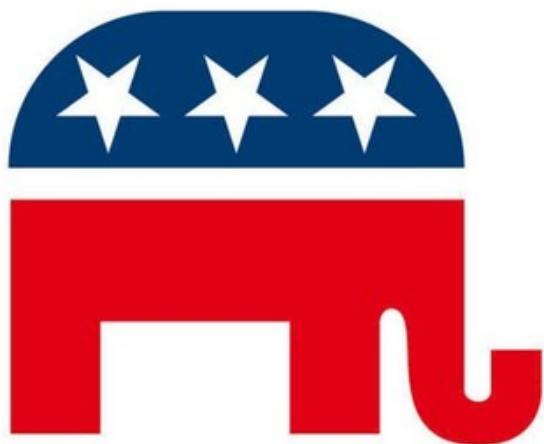
Budoucnost republikánské strany

Co bude dále s Republikánskou stranou? Je Donald Trump stále součástí její budoucnosti?

Samuel Yacoub

Reagan. Jedni ho zbožňují, druzí jej kritizují. Ale místo, kde toto jméno rezonuje nejsilněji, je samotná republikánská strana, která se volby po volbách snaží napodobit bezprecedentní vítězství v roce 1980 a 1984. Dodnes se jim to nepovedlo. Reagan je tváří sociálního konzervatismu a volného trhu, v době ekonomické krize téma velice podstatné. Reagan ale není naším tématem, ale i když je po smrti, dodnes má mezi republikány obrovský význam. Po volbách v roce 1988, kde zvítězil, ale už ne tak dramaticky bývalý viceprezident Reagana, George H. W. Bush, bylo vidět, že popularita republikánů klesá. Politika nízkých daní a ekonomického růstu je trefně charakterizována pojmem „voodoo economics“. Ve zkratce to je sázka do neznáma.

Přesuňme se přes časy Billa Clintona, George Bushe a jeho válečné tažení a jsme v roce 2008, Obama vs McCain. Obama byl charismatický kandidát, který měl ohromnou voličskou podporu. McCain nebyl zdaleka tak charismatický jako Obama, a volby tudíž prohrál. To samé si můžeme říci u roku 2012, jen s jiným jménem. Republikánští voliči jsou nespokojení s vedením strany a s tzv. „establishmentem“, který je reprezentován Georgem Bushem, Mittem Romneym a dalšími figurami. Když jsou lidé nespokojení, přichází revoluce. A ta přišla ve formě populistického kandidáta Donalda Trumpa, který měl mnohem více charismatický přístup k voličům, kteří byli nespokojení. Sliboval věci, které se jich dotkly přímo v srdci, v Midwestu mluvil o outsourcingu práce do Číny, v Texasu o jižní hranici a tak podobně.

Volby v roce 2016 vyhrál, ale jen díky volitelskému systému, na čirá procenta by je nevyhrál. Jeho administrativa se vyznačila postupnou extremizací zahraniční politiky, ale i té domácí. To hlavní však bylo to, že se extremizovali republikánští voliči a vznikala tzv. Trump kult. Do tohoto společenství bychom si mohli dosadit již několik senátorů a reprezentantů, například Marjorie Taylor-Greene nebo Matt Gaetz. Myšlenkové pochody těchto lidí se dají charakterizovat tak, že pokud s věcí Trump nesouhlasí, nesouhlasí také. Nikdy se proti němu nevyhranili, ani ve věcech, ve kterých i ti nejkonzervativnější sklopili hlavy, například 6. leden a nepokoje v Kapitolu.

Tyto nepokoje byly vyvrcholením několikaletého budování jakéhosi kultu, který obsadil významné místo v americké politice. Druhé volby Trump nevyhrál, takže republikánský závod pro reaganovskou výhru stále pokračuje. Trump ale již není favoritem potom, co se izoloval od ostatních republikánů a hlavně demokratů. Jeho menší procento se stává radikálnější den za dnem, ale na obzoru jsou další volby, ve kterých silně favoruje jiný populistický kandidát, Ron DeSantis, guvernér Floridy. Epizoda trumpismu byla velice krátká, ale fascinující a turbulentní. Budoucnost republikánské strany vypadá tak, že buď budou slepě napodobovat Reagana, nebo nechají volnou ruku populismu.

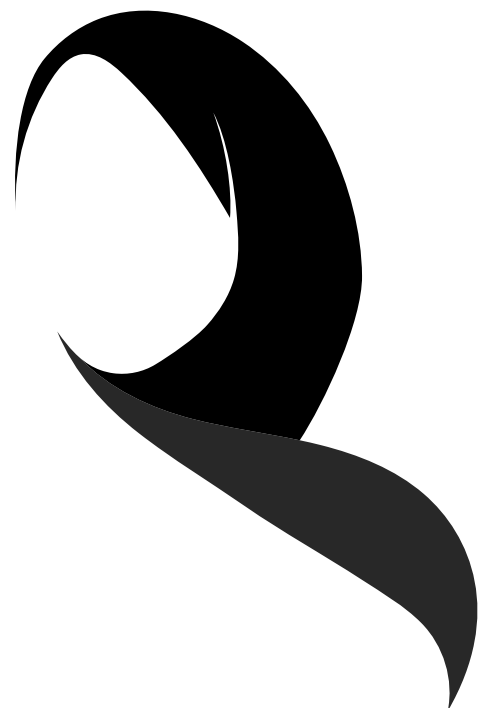
Napjatá situace v Íránu ohledně lidských práv

Dušan Ondráček

Od poloviny září loňského roku jsme mohli zaznamenat napjatou situaci v Íránu. Tato islámská země doposud fungovala stabilně, což se o jejích přímých i vzdálenějších sousedech (Irák, Afghánistán, Sýrie, Jemen aj.) říct nedá. Destabilizaci však nepřineslo vypuknutí ozbrojeného konfliktu či války jako v případě výše zmíněných zemí, nýbrž vlny demonstrací, které postupně zasáhly většinu iránských měst. Jaký byl důvod jejich vzplanutí? Spouštěčem byla smrt 22leté ženy jménem Mahsá Amíniová. Ta zemřela poté, co upadla do kómatu po zatčení mravnostní policií, protože porušila nastavená pravidla ohledně hidžábu (šátku) zakrývajícího vlasy, krk, ramena a dekolt. Na rozdíl od žen v Saúdské Arábii není zahalování žen v Íránu tak striktní (viz fotografie), nicméně iránský vládnoucí režim, jenž svou legitimitu (oprávněnost vládnout) opírá mj. o ochranu islámských tradic, velmi často demonstruje své odhodlání je bránit s vidinou, že si tím udrží podporu konzervativní části společnosti. Z tohoto důvodu byla zřízena zmíněná mravnostní policie (v doslovném překladu se jedná o „výchovné hlídky“), která má na starosti dohled nad dodržováním náboženských pravidel, vč. nošení šátků na veřejnosti. To sice kvituje konzervativní část společnosti, nicméně o slovo se stále výrazněji hlásí nová (mladší) generace Íránců, která smýšlí liberálněji a vnímá povinné zahalování žen jako přežitek. Smrt Amíniové byla pro ni „poslední kapkou“, a proto vyšly hromadně do ulic.

To, že se jedná jen o mladou generaci, by bylo však přílišné zjednodušování. Demonstrací se totiž účastní i rodiče oné generace, kteří se ztotožňují s jejími požadavky, případně chtějí podpořit své děti, jež jsou napadány silovými složkami (viz níže). K demonstracím, jež zpočátku byly svolávané ohledně zahalování žen a jejich práv, se velmi záhy navíc připojili i Íránci, kteří jsou nespokojeni s ekonomickou situací země (vysoká inflace, růst nezaměstnanosti) a zhoršením své životní úrovně. To je zásadní rozdíl od všech předchozích demonstrací. Ty většinou svolávali mladí z měst (nejčastěji z okolí univerzit). Nyní se však bavíme o opravdu masových demonstracích, jejichž účastníci pocházejí ze všech vrstev společnosti.

Íránský režim proto demonstrace od počátku nebral na lehkou váhu a do jejich potlačení zapojil všechny státní silové složky. Nejprve byla aktivní policie, nicméně se zvyšujícím se počtem demonstrujících byly následně povolány i obávané Íránské revoluční gardy. Podle údajů nevládní organizace Iran Human Rights, sídlící v Oslu, zemřelo do konce listopadu 2022 přes 450 osob, vč. dětí. Vysoký komisař OSN pro lidská práva začátkem prosince téhož roku uvedl, že během demonstrací bylo zatčeno okolo 14 tisíc lidí. Vládnoucí režim je aktivní i na mediální scéně, kde se snaží organizátory demonstrací vykreslit jako „agenty Západu“. Intenzita demonstrací však do konce roku 2022 nepolevovala. Co hůř, začala se k nim připojovat řada známých osobností, vč. íránského fotbalové mužstva na MS v Kataru.

Jaký bude další vývoj? To je stále těžké odhadovat. Je však zřejmé, že úspěch či neúspěch demonstrací závisí na několika faktorech. Prvním je míra brutality režimu v odpovědi na demonstrace. Čím víc bude chtít utopit demonstrace v krvi, tím je větší riziko střelby do vlastních řad. Může se totiž stát, že proti sobě poštvé i ty Íránce, kteří ho doposud podporovali. Zde můžeme vidět od poloviny prosince, že režim začal mírně ustupovat, např. zahájením debaty o zrušení mravnostní policie. Dalším faktorem je opětovný podpis dohody o íránském jaderném programu. Dohodu (JCPOA) nejprve vypověděly Spojené státy za prezidenta Trumpa a následně ji přestal dodržovat i Írán, což vedlo k obnovení sankcí na íránskou ekonomiku, které jsou jedním ze zdrojů ekonomické krize v zemi. Nová dohoda by vládě v Teheránu umožnila získat nové příjmy a tím zlepšit ekonomickou situaci, což by řadu demonstrujících bezesporu uspokojilo. Třetím a posledním faktorem je schopnost, a hlavně odhodlání samotných demonstrantů stále se organizovat. Odhodlání je sice silné, ale slabým místem demonstrací je skutečnost, že jim chybí vůdčí osobnosti, které by vládě předkládaly požadavky a celkově s ní jednaly.

Mistrovství světa v Kataru: podařilo se emírovi spravit "image" své země?

Kateřina Pražáková

Mistrovství světa ve fotbale neboli v angličtině *FIFA World Cup*. Zápasy mistrovství se konají od r. 1930 každé čtyři roky a jsou organizovány světovou fotbalovou federací *FIFA*. Soutěže se účastní celkově 32 týmů. Finální turnaj hostí předem vybraná země, jejíž tým má kvalifikaci automaticky zajištěnou. Letos to bylo v Kataru.

Katar je první arabská země, kde se kdy mistrovství světa ve fotbale pořádalo. Obvykle se tedy hraje v létě a také ne v „nefotbalové“ zemi, která je výrazně kritizována za porušování lidských práv. Nejenže se tedy výběr hostitelské země nelíbil ochráncům lidských práv, ale ani sponzorům. Amnesty International vyzvala hlavní sponzory, jako *Adidas*, *Coca-Cola* nebo *Hyundai*, aby využili vlivu a donutili tak emíra ke změně „image“ země. Jenže už tak měla *FIFA* problém nalákat skvělé sponzory.

Je pochopitelné, že velké a známé značky nechtěly být součástí absolutistické monarchie, která porušuje lidská práva například tím, že trestá homosexualitu. Ještě koncem roku 2021 nebyli známí dva hlavní sponzoři. Přesto se našla spousta čínských sponzorů. *FIFA* měla za cíl získat za mistrovství necelých pět miliard dolarů, ačkoli od začátku tvrdila, že priorita fotbalu je boj proti rasismu a homofobii. Kritizováno bylo také vykořisťování zahraničních pracovníků katarskými stavebními společnostmi a fakt, že katarské občanství má jen okolo 300 000 lidí.

Spousta lidí se snažila poukázat na problémy v Kataru a dospět tak ke změně lokace mistrovství. Nejčastěji zaznívalo pět argumentů:

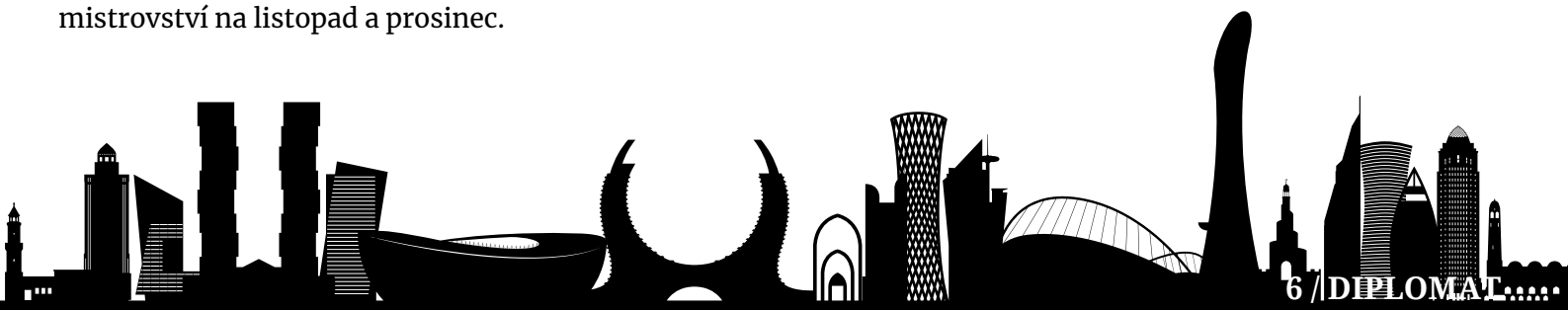
Teploty. Kdyby se zápasy odehrávaly v létě, teploty by mohly dosáhnout až 40 stupňů Celsia. Australian Open byl kvůli takovýmto teplotám přerušeno. Jenže Katar a *FIFA* tento problém vyřešily odsunutím mistrovství na listopad a prosinec.

Narušení evropských lig. Posunutí mistrovství na přelom listopadu a prosince však přináší problém ve formě odebraných dvou měsíců z poloviny fotbalové sezony. Spousta zemí povolala svoje hráče (Brazílie, Argentina), takže by evropské země na evropském turnaji byly v oslabení a hráči by na evropský turnaj nastoupili v polovině.

Homofobie. Homosexualita je v Kataru nezákonná. Tady měly skončit dohady, zda to uspořádat v Kataru, nebo ne. V civilizovaném demokratickém světě by se nad možností pořádání mistrovství v Kataru nemělo uvažovat, a navíc by se to ani nemělo tolerovat. Nehledě na to, že je to ustanoveno v zákoně. Sepp Blatter, bývalý prezident společnosti *FIFA*, dokonce řekl: „Gayové v Kataru by se měli zdržet sexuálních aktivit.“

Dělníci. Při stavbě stadionů pro mistrovství zemřelo přes 400 nepálských dělníků. Organizační výbor Kataru 2022 vydal chartu, která zaručuje bezpečnost pro dělníky. To ale nebylo úplně nápomocné. Mistrovství světa ve fotbale 2022 tak bylo prakticky postavené na krvi.

Infrastruktura. Stavba stadionů, hotelů, bytových domů a dalších potřebných věcí stála přes 220 miliard dolarů. Je samozřejmé, že peníze by se daly utratit mnohem lépe. V případě, že by bylo mistrovství přesunuto, by Katar určitě peníze neinvestoval na charitu. Pro srovnání, mistrovství světa ve fotbale v JAR stálo okolo 3,5 miliardy dolarů. Dokonce město Lusail City, kde se fotbal odehrával, před začátkem mistrovství ještě neexistovalo.

Katar si každopádně před ani během mistrovství „image“ nezlepšil. Nejdříve těsně před začátkem mistrovství zrušil možnost prodeje alkoholu. Je sice všeobecně známý zákaz alkoholu v Kataru, ale v lepších hotelech je povolený, a navíc měl být i povolený pro návštěvníky mistrovství – tři hodiny před zápasem a hodinu po zápasu. Dále měli hráči, trenéři a fanoušci v plánu nosit náramky s nápisem „One Love“ na podporu LGBTQ+ komunity, což Katar na poslední chvíli také zakázal. Co ale Katar a emíra určitě překvapilo, bylo, když na zápas Portugalsko vs. Uruguay vyběhl muž s duhovou vlajkou, čímž chtěl vyjádřit podporu LGBTQ+ komunitě. Dále měl na sobě tričko s logem Superman s nápisem: „Save Ukraine“ a zezadu měl nápis: „Respect for Iranian Women“. Ačkoli se pořadatelé snažili muže dostat z hřiště nenápadně, jeho fotky zaplavily celé sociální sítě.

Po mistrovství žádné velké změny určitě nenastaly. Stále platí zákon proti homosexualitě, stále jsou zde vykořisťováni migranti a stále je zde katastrofální přístup k ženám a menšinám. Katar se ani už dál nesnaží a víceméně se nesnažil ani předtím. Pevně si stojí za svým přesvědčením, že to, co dělá, je správné. Každopádně dobrou zprávou pro Katar je, že se díky mistrovství více propojil s okolními arabskými zeměmi a zároveň událost byla jakousi stmelovací příležitostí pro arabský svět.

Prezidentská kampaň 2023 - Kdo se stane novou hlavou státu?

Jiří Kraus

Letošní volby byly pro mnoho občanů důležité. Po 10 letech skončil mandát Milošovi Zemanovi, a lidé tak dostali možnost vybrat nového prezidenta. Velkým tématem byla válka na Ukrajině, ekonomická krize, zdražování, ale také vypjaté emoce u prezidentských kandidátů a naší společnosti.

Volby v kontextu mezinárodněpolitických událostí

Do voleb se velice promítlo mezinárodní téma - válka na Ukrajině. Ukrajina se stala číslo 1 jako ekonomické problémy spojené s inflací, zdražováním, či Fialova vláda, na kterou velice poukazuje opozice v Poslanecké sněmovně. Například Jaroslav Bašta mluvil o tom, že pokud se stane prezidentem, odvolá Fialovu vládu. Prezident nemůže jen tak odvolat vládu, jak se mu to zrovna hodí, a Bašta byl tak pro mnoho lidí k smíchu. Vytahovala se také minulost kandidátů. Ať už to bylo členství Petra Pavla v KSČ a v armádě, kdy se měl stát vojenským rozvědčíkem, Andrej Babiš a jeho minulost v STB či jeho kroky jako ministra financí a později premiéra této země. Andrej Babiš má mnoho kauz spojené s jeho podnikáním - Čapí hnízdo nebo dotace pro Agrofert, ale také chaotické jednání jeho vlády v době pandemie Covidu - 19. U Danuše Nerudové co by bývalé rektorky Mendelovy univerzity se objevily spekulace s plagiátorstvím titulů.

1. kolo voleb

Až do poslední chvíle byly diskuze tří nejsilnějších kandidátů - Andreje Babiše, Petra Pavla a Danuše Nerudové v některých případech vypjaté. 1. kolo voleb se konalo 13. a 14. ledna. Danuše Nerudová se dostala na 3. místo s 13,92 %, Andrej Babiš skončil na 2. místě se ziskem 34,99 % a vítězem 1. kola se stal Petr Pavel s 34,50 %. Pro zajímavost, například Danuše Nerudová vyhrála na 3. místě ve všech okresech ČR.

2. kolo voleb

1. kolo voleb Až do poslední chvíle byly diskuze tří nejsilnějších kandidátů - Andreje Babiše, Petra Pavla a Danuše Nerudové v některých případech vypjaté. 1. kolo voleb se konalo 13. a 14. ledna. Danuše Nerudová se dostala na 3. místo s 13,92 %, Andrej Babiš skončil na 2. místě se ziskem 34,99 % a vítězem 1. kola se stal Petr Pavel s 34,50 %. Pro zajímavost, například Danuše Nerudová vyhrála na 3. místě ve všech okresech ČR.

Worst in Europe, aneb jak česká vláda nezvládá krizi

Rufus Ferdinand Kovtun

Socioekonomické dopady této krize jsou vidět a cítit už v každé části české společnosti a následky prozatímního neúspěchu české vlády zajistit svým občanům základní jistoty budou dlouhotrvající a ukazují systémové a strukturální vady nastavení české ekonomiky. Zvyšování státního dluhu ve prospěch bohatých jedinců a na úkor střední a nižší třídy spojeno s celkovou politikou snižování příjmu veřejných financí nejen znemožňuje vládě provést takové kroky, které by mohli mít reálný a hmatatelný efekt na odlehčení situaci, ale dokonce neumožňuje státu plnit úlohy, které dosud plnil. Náhradu na chybějící položky v rozpočtu se ale pokouší vláda najít ve snížení pomoci poskytované občanům, které jí nezbytně potřebují a jsou na ní závislé, zatímco při každém kroku snižuje daně firmám a bohatým, což ukazuje dlouhodobé a skutečné priority pěti koaliční vlády. Co je ale ještě alarmující, tento katastrofální neúspěch se vymyká evropským normám.

Podle nejnovějších výpočtů úřadu Eurostat poklesla minulý rok úroveň zdejšího domácího produktu na 91 procent z evropského průměru. Takový propad o nejméně dva procentní body proti roku 2019 společně zaznamenalo jen pouhých 5 dalších evropských států. Malou útěchu může najít čtenář ve faktu, že mezi tyto státy patří dva z našich sousedů, a to sice Slovensko a Německo. Co už ale žádné světlé stránky nemá je neblahá skutečnost, že Česká republika je jeden z pouze tří států, který vynaložil v boj s krizí tak enormní částky, že se tím přímo zvýšil státní dluh o více než čtrnáct procent ekonomického výkonu země.

K této situaci vedlo mnoho, v první řadě ale již v tomto článku dříve zmíněné a neobhájitelné snižování daní, např. absolutní zrušení daně z nabytí nemovitostí. Pro kontext je v současnosti průměrná cena bytů v novostavbách je na úrovni 120 000 Kč za m². Zhnusující propast můžeme pozorovat mezi Prahou a zbytkem republiky. Zatímco mimo hlavní město je tato cena průměrně 100 000 Kč, v Praze je situace až groteskní, kde stejný m² má hodnotu 151 000 Kč. Průměrná cena bytu v celé zemi je už více, než milion korun. Tohoto si ale vládní strany všimli a vrhli se do akce. Jejich řešení? No přece úplné zrušení daně z nabytí nemovitostí. Toto se ale jeví jako poměrně zvláštní návrh, poněvadž tato daň byla zavedena, aby zabezpečila menší spekulace v realitním trhu. I tak se pod to vládní koalice podepsala. Ona totiž počítala s tím, že se tímto sníží ceny bytů. Ve skutečnosti ale hned po tomto vyrostla, poněvadž po zrušení této daňové povinnosti se právě vyplatilo s byty spekulovat a v důsledku kvůli tomu nyní zamrzl trh s byty.

Další zbytečností, který nám pouze uškodila, bylo zrušení superhrubé mzdy. Nejenom, že toto rozhodnutí disproporčně favorizovalo movitější občany této země, které díky tomu pouze více bohatli, zatímco zbytek společnosti nepostřehli žádnou viditelnou změnu, tak tento jediný krok navíc připravil státní kasu o více než 100 miliard korun ročně. Navíc toto rozhodnutí přišlo ve chvíli, kdy úspory domácností rostly, poněvadž kvůli karanténě nebylo kde utrácet. Ale tyto úspory rostly čím dál, tím víc a toto samotně je jedna z hlavních

příčin dnešní situace, ve které naše inflace patří k nejvyšším v Evropské unii. Další z ukazatelů vládního neúspěchu je stav mezd. Pětikoalice se totiž rozhodla, že po coronavirové krizi uhradí zaměstnancům mzdové náklady za dobu, kdy nemohli pracovat. V mezičase mezi konci covidové prevalence a inflačním růstem byla ale stále nižší produkce a hrozila poměrně rozsáhlá vlna propuštění. K tomuto ale nakonec nedošlo, bohužel už se věci natolik změnilly, že to ani nebylo potřeba, protože inflace srazila reálné náklady na mzdy. Finální částka, kterou zaměstnanci dostávali byla nezměněná, avšak po odečtení inflace se jednalo o patnáct procent méně oproti loňskému roku. Tyto nižší mzdy dále vedly i k logicky nižší spotřebě domácností, která se podle CZSO stala primárním důvodem, proč česká ekonomika minulé léto neustála náráz inflace a kvůli tomu i propadla do recese. A když tato vláda od samého začátku osekává státní rozpočet, jehož největším zdrojem jsou ostatně právě ony mzdy, tak je pouze logické, že spolu s mzdami se do schodku propadl i státní rozpočet. Toto všechno jen více dokazuje neschopnost současné vládní administrativy tuto komplexní problematiku nejen řešit, ale i samotně pochopit. Ač jsem v tomto článku několikrát zmiňoval státní dluh, který tato vláda hodlá zvýšit o téměř bilion a čtvrt korun, tak je to pořád pouze ekonomický nástroj, který, pokud využitý správně, může situaci extrémně pomoci. Takový růst státních výdajů nevede, jestliže se veřejné finance rozumně využijí a posléze v samotných odvodech poplatníku do rozpočtu dále vrátí. Ani inflace nevede, pokud stejným tempem rostou mzdy.

Zoufalství je v Čechách častější a častější stav. Mnoho rodičů na rodičovské dovolené hledají způsoby jak si přivydělat, ceny potravin rostou exponenciálně, a to i oproti našim sousedům a stále není dostatek antibiotik pro děti. Ale namísto vize solidarity a země, která si bude navzájem pomáhat a o sebe starat, tak tato vláda pouze využívá tuto krizi, aby prohloubila propasti mezi svými občany. Ale stále není pozdě, stále je cesty zpět a to skrze systémové změny, které zaručí větší spravedlnost a demokracii v pracovních životech lidí v této zemi. Ale nic nebude možné, když nám každý rok ve státní kase bude chybět 350 miliard korun.

Měla by Ukrajina začít jednat s Ruskem?

Pokud ano, jaké by měly být mírové podmínky, které by akceptovaly obě strany?

Adam Kotnauer

Ruská invaze na Ukrajinu započala dne 24. února 2022 invazí vojsk Ruské federace na území Ukrajiny. Tento ozbrojený konflikt trvá již 11 měsíců a zatím se ani jedna strana konfliktu neodvážila tuto situaci řešit. Jako jeden z důvodů invaze na Ukrajinu je dle tvrzení Moskvy agresivní a expanzivní politika Západu. Je zde především řeč o rozšiřování hranic NATO ještě blíže k hranicím Ruské federace, což je v Ruské federaci vnímáno jako ohrožování jejich svrchovanosti a bezpečnosti. Abychom však pochopili celý tento konflikt, je nutno se podívat dále do historie. Už mnoho let zde probíhala diskuze o možném připojení Ukrajiny do NATO a tyto snahy Moskva řadu let ostře kritizuje. Obě tyto země mají velmi napjaté a komplikované vztahy. Mají provázanou jak historii, tak kulturu a jazyk. Faktem zůstává, že hranice Ukrajiny, jak je známe dnes, jsou výsledkem 2. světové války. Jelikož Ukrajina byla součástí SSSR. Zde se můžeme od historie podívat do roku 2014, ve kterém Ukrajina přišla o poloostrov Krym, který jí byl v roce 1954 darován RSFSR. Západ přičlenění Krymu k Ruské federaci nikdy formálně neuznal. S anexí poloostrova Krym se také pojí vznik dvou separatistických republik. Doněcká a Luhanská republika, tyto republiky podporují ruský režim. Prezident Ruské federace Vladimír Putin označuje invazi na Ukrajinu nikoli za válku, ale za speciální vojenskou operaci, která má mít za cíl Ukrajinu denacifikovat a demilitarizovat. Ihned po invazi na Ukrajinu se Západ postavil na stranu Ukrajiny a v reakci na tuto skutečnost byly na Ruskou federaci uvaleny tvrdé ekonomické sankce, které však velmi negativně dopadají také na obyvatele Evropy. Západ také zásobuje Ukrajinu nejnovějšími zbraněmi, čímž riskuje svou případnou neobranyschopnost. Nebavíme se zde o silných vojenských státech, jako jsou USA, ale je nutno se zde bavit o státu, jako je ČR, která nemá takové finanční ani vojenské kapacity. Bohužel tento konflikt probíhá již velmi dlouho, není zde chuť vyjednávat o míru a ukončení nesmyslného zabíjení. Ukrajina se ruské federaci statečně brání již 9 měsíců díky velké podpoře USA a evropských států. Nebýt podpory USA, která zatím na Ukrajinu poslala materiál v hodnotě cca 19 miliard amerických dolarů tak by tento konflikt měl velmi krátkého trvání jelikož je podpora vsutku masivní.

Proto je zcela očividné, že pokud by USA nepodporovaly Ukrajinu, tento konflikt by měl velmi krátkého trvání. Je zde tedy důležitá otázka. Odpověď je zcela jasná. Pokud ukrajinský prezident i ukrajinská vláda chtějí to nejlepší pro svůj lid, což by mělo být ukončení této invaze, tak je zcela namístě aby Ukrajina jednala s Ruskou federací co nejdříve. Bohužel Ukrajina bude muset ustoupit Ruské federaci, aby byl dosažen mír. Realita je taková, že mír s Ruskem musí být iniciován, podporován, ale hlavně uzavřen ze strany USA. Dokud nebude dostatečně silný tlak z Bílého domu, tento konflikt bude pokračovat. Důvodem, proč by měly být USA hlavním strůjcem a podporovatelem míru, je fakt, že Ruská federace chtěla jednat o míru, bohužel ukrajinský prezident odmítl, jelikož je v čele Ruské federace Vladimír Putin. Je nutno říci, že mír by byl jak pro ukrajinský, tak pro ruský, ale také pro evropský lid tou nejlepší volbou. Otázkou zde zůstává, jak dlouho bude Západ ochoten a hlavně schopen Ukrajinu vojensky a humanitárně podporovat. Nejlepším řešením by byla mírová dohoda mezi Ukrajinou a Ruskou federací, která by byla spolupodepsána i podporována americkým prezidentem. Pokud bude Ukrajina a USA chtít konec tohoto nesmyslného konfliktu, bude nutné uznat nezávislost a svrchovanost Donětské i Luhanské oblasti a souhlasit s podmínkami stanovenými Ruskou federací. Jen takto se podaří zabránit dalším obětem této nesmyslné války. Je nutno se tedy více bavit o možnosti a nutnosti míru a ne jen o dalších dodávkách zbraní. Doufejme, že tento konflikt bude jednoho dne ukončen.

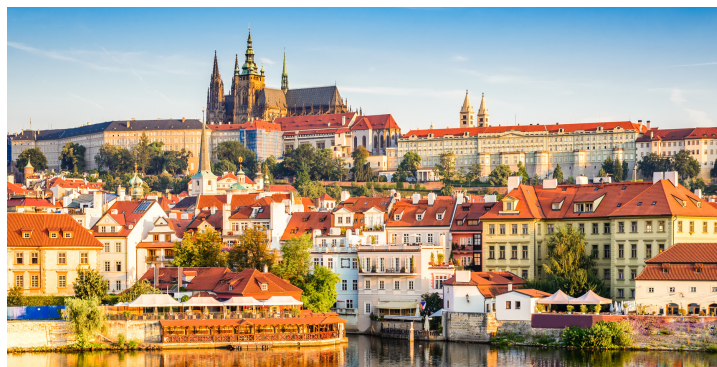
Ideální český prezident

Kristýna Benešová

Jak by měl vypadat ideální prezident? Tato otázka je velice diskutabilní a každý si pod ní představí něco jiného. Nyní se vám v následujících řádcích pokusím popsat svou představu o tom, jaký by prezident měl být.

Je celkem jedno, zda bude na Pražském hradě muž nebo žena, důležité jsou jeho/její schopnosti. Nic to však nemění na tom, že změna by Pražskému hradu slušela. Možná by díky této změně mohlo lidem dojít, že ženy mají v politice své místo, pakliže by se kandidátka osvědčila.

Jaký měl prezident být a co by měl dělat, to se dozvíte níže. Prezident má být především reprezentativní, nejen vzhledem, ale i vystupováním, s čímž se pojí například znalost etikety. Možná by nebylo od věci povolat pana Špačka, aby je něco přiučil. Politická zkušenost může být výhodou, ale často může spíše uškodit. Co se týká jazykových znalostí, angličtina je základ, bez něhož si dnes ani neškrtnete. Prezident by tu měl být pro všechny, nikoliv jen pro své příznivce, jako to posledních 10 let bývalo. Každý prezident by se měl účastnit jednání Poslanecké sněmovny, nejen proto, že je to jeho pravomoc, ale zároveň by měl vědět, jaký je průběh jednotlivých jednání Sněmovny. Měl by chodit mezi běžné občany, komunikovat s nimi a naslouchat jim. Prezident by dále měl navštěvovat základní a střední školy, ale rozhodně by se nemělo jednat o pseudoudálost určenou pouze pro novináře. Považuji za důležité dětem a mladým lidem vysvětlit, že jsou budoucnost pro tento stát a o politiku že by se měli zajímat. Poslední věc, kterou by prezident, ale i ostatní politici měli dělat, je uvádět pravdivé informace o dění ve státě a o svém zdravotním stavu, pokud by to mohlo zásadně ovlivnit výkon funkce.

Nyní se dostáváme k tomu, co by prezident v žádném případě neměl dělat. Považuji za naprosto nepřijatelné, aby se prezident vymezoval vůči jakýmkoliv menšinám, nebo dokonce dehonestoval ženy ve společnosti, to by měla být v 21. století dávno překonaná věc. Prezident by neměl rozdělovat společnost, ba naopak ji stmelovat. Žádná země si nezaslouží prezidenta, který kandidoval jako trestně stíhaný, v tomto případě by mu kandidatura neměla být umožněna. Poslední věcí, která je u prezidenta stěžejní, aby nespolupracoval se zeměmi, které porušují lidská práva, ať už se jedná o utlačování etnických a národnostních skupin, žen, LGBTQ+ osob, sociálně znevýhodněných a podobně.

Česká republika si zaslouží tu nejlepší budoucnost, přestože cesta bude trnitá. Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí. Má to smysl, chodte volit, pokud můžete, a pokud nemůžete, o politiku se alespoň zajímejte.

Práva menšin v Kataru

Aneta Benešová

Lidská práva a jejich porušování v arabském světě jsou dlouhodobě ožehavým a kontroverzním tématem. Pokud se však aktivně nezajímáme, z mainstreamových médií se toho příliš nedozvíme, ačkoliv tato problematika je bezpochyby důležitá. S nedávným fotbalovým mistrovstvím světa se otevřelo téma práv menšin v Kataru a v mediálním prostoru začala poměrně velká a důležitá diskuse. Pro pochopení celé problematiky se nejdříve podíváme na stav lidských práv v Kataru obecně a nebojte, samozřejmě se dostaneme i k MS ve fotbale.

Stav lidských práv v Kataru dlouhodobě znepokojuje lidskoprávní organizace jako Human Rights Watch nebo Amnesty International a ani podle Freedom House se situace nelepší, neboť skóre svobody zůstává, stejně jako v minulém roce, na hodnotě 25 bodů ze 100, čímž se země řadí mezi země označené jako nesvobodné. Co se práv menšin týče, situace je skutečně tristní, což znamená, že jsou i nadále intenzivně potlačována práva žen a práva lidí s odlišnou sexuální orientací nebo genderovou identitou. Situace v oblasti práv migrujících pracovníků je též alarmující a bohužel nelidské zacházení s těmito osobami v Kataru stále pokračuje.

Práva žen

Práva katarských žen zajisté zaznamenala určitý pokrok, hlavně v oblasti vzdělání. Podle Global Gender Gap Indexu dosahuje podíl gramotných žen a mužů parity. Mladé katarské ženy si ve vysoké míře podávají přihlášky na univerzity a dosahují vysokoškolského vzdělání hlavně v oblasti pedagogiky a humanitních věd, nicméně otevírají se jim i obory, jako například inženýrství, které jsou tradičně určeny primárně mužům. Katar se dokonce zavázal k rovnosti pohlaví, nicméně k té mají katarské ženy poměrně daleko. Nejvýraznější problematikou v této oblasti je mužské opatrovnictví, které se týká neprovdaných žen do 25 let a představuje výrazné omezení jejich práv, neboť směr jejich životů v podstatě závisí na rozhodnutí jejich mužského poručníka. Právě od něj potřebují souhlas k úkonům týkajícím se manželství, vzdělání, vycestování ze země nebo zdravotní péče. Tento koncept ale vychází ze zvyků, nikoliv z islámu jako takového.

Další zásadní problém představuje to, že ženy nemohou být primárními opatrovníky svých dětí, to znamená, že nemohou činit rozhodnutí nezávisle na otci dětí, která se týkají financí, cestování, školní docházky nebo lékařské péče, a v případě, že otec zemře a neexistuje žádný rodinný příslušník mužského pohlaví, který by mohl působit jako opatrovník, tak tuto roli přebírá stát. Katarská vláda uvedla pro Human Rights Watch, že ženy mohou působit jako opatrovnice při získávání pasů a průkazů totožnosti svých dětí a že ženy nepotřebují souhlas svého poručníka k přijetí stipendia nebo k přijetí pracovní pozice na ministerstvech, v dalších vládních institucích nebo ve školství, nicméně toto tvrzení katarské vlády se rozchází s výzkumem HRW.

Velký prostor ke zlepšení je také v oblasti ochrany žen před domácím a sexuálním násilím, neboť v katarském právu je sice manželům zakázáno jak fyzicky, tak psychicky ubližovat svým manželkám, ale domácí násilí nebo znásilnění v manželství nejsou trestné. Pokud dojde ke znásilnění, tak se oběť vystavuje riziku a strachu z obvinění z mimomanželského pohlavního styku, který je v Kataru trestným činem, a proto tyto události nebývají ohlášeny a bohužel se nijak nezakročí proti pachatelům sexuálního násilí a znásilnění.

LPodíváme-li se na ekonomická práva žen, zjistíme, že katarské ženy mohou pracovat, avšak většinou musí získat souhlas rodiny s tím, že budou vykonávat takovou práci, která je považována za společensky přijatelnou. Pracující ženy, stejně jako v celé řadě zemí světa, čelí platové nerovnosti a v průměru je jejich plat o 30 % nižší než ten mužský. Na rozdíl od mužů ženy častěji pracují ve veřejném sektoru. Realita je taková, že v soukromém je žen velmi málo a zřídka obsazují vrcholné pozice. Co se podnikání týče, tak ženy mohou svobodně zakládat a provozovat podniky, čehož využívají především mladé Katarčky a momentálně je 12,6 % podniků na území Kataru vlastněno ženami.

Práva LGBTQ

Lidé jiné než heterosexuální orientace a osoby s odlišnou genderovou identitou čelí dnes a denně diskriminaci. Homosexualita je v Kataru nezákonná a hrozí za ni vězení v rozmezí od 1 roku do 10 let, nicméně na muslimy řádně odsouzené podle práva šaría se může vztahovat trest smrti. Katarská vláda neuznává stejnopohlavní sňatky ani partnerství osob stejného pohlaví, stejným způsobem neuznává osoby identifikující se jako nebinární a též nahlíží velmi negativně na transgender osoby. U trans žen hrozí riziko z obvinění za „vydávání se za ženu“ a tyto ženy jsou vystaveny strachu z nucených operací za účelem odstranění poprsí nebo strachu z odeslání do střediska behaviorálního zdraví, což by pro ně znamenalo vystavit se něčemu tak nelidskému, jako je konverzní terapie. Diskriminace LGBTQ se vztahuje i na mediální prostor, kde toto téma podléhá cenzuře a jakékoliv kampaně a protesty za práva těchto menšin jsou též zakázány. Můžeme tedy vidět, že Katar dlouhodobě zaujímá nepřátelský postoj k LGBTQ komunitě, a rozhodně se příslušníci této komunity nemohou v Kataru cítit svobodně a bezpečně.

Práva migrujících pracovníků a podmínky během FIFA Worldcup

V Kataru, stejně jako v ostatních zemích Perského zálivu, tvoří migrující pracovníci většinu pracovní síly, která je využívána především při budování infrastruktury. Bohužel s těmito lidmi se stále zachází neeticky, ačkoliv katarská vláda přijala řadu reforem v podobě zavedení minimální mzdy nebo příspěvků na stravu a ubytování. Na vině je sponzorský systém kafala, který právně zavazuje migrující pracovníky k jejich zaměstnavatelům, a vede k vykořisťování pracovníků. Katar sice zrušil určité prvky kafaly jako získání povolení od zaměstnavatele pro opuštění země nebo změnu zaměstnání, což jsou jistě pozitivní kroky, nicméně s migrujícími pracovníky se navzdory těmto opatřením stále zachází nelidsky. Migranti zaměstnaní v Kataru jsou vystavováni otřesným podmínkám v podobě příliš dlouhé pracovní doby, manipulace se smlouvami či zadržování mezd. Navíc stále žijí ve strachu ze ztráty zaměstnání a deportace, který jim zabraňuje v tom, aby uplatnili svá práva, jež katarský pracovní systém omezuje.

S nedávným mistrovstvím světa ve fotbale se situace ještě zhoršila, což značně znepokojilo jak lidskoprávní organizace, tak i veřejnost. Pracovníci dlouhé měsíce čelili odporným podmínkám a praktikám. Dle Amnesty International dělníci museli zaplatit vysoké náborové poplatky, kvůli kterým se mnozí zadlužili, nedostávali pravidelně plat ve stanovené výši, žili v nedůstojných podmínkách a byly zaznamenány i případy zabavení cestovních dokladů, nicméně toto není celý výčet zruďných praktik ze strany zaměstnavatelů. Nesmíme také opomenout alarmující počet zemřelých dělníků během příprav na fotbalové mistrovství. Od doby, kdy Katar získal pořadatelské právo na mistrovství světa ve fotbale, zemřelo nejméně 6500 migrujících pracovníků a řada z nich se podílela na projektech spojených s šampionátem.

Přístup k zástupcům LGBTQ během FIFA Worldcup

V reakci na obavy veřejnosti i organizací o bezpečnost fotbalových fanoušků přišlo z katarské strany vyjádření, že každý neohledě na rasu, sexuální orientaci či náboženské vyznání je v Kataru vítán, nicméně fanoušci by měli brát na vědomí to, jaké panují v zemi zvyklosti a jaká je katarská kultura. Tato slova vzbuzené obavy příliš neuklidnila, vzhledem k tomu, jaký místní vláda zaujímá postoj k LGBTQ komunitě. Toto téma rozproudilo ve veřejném prostoru poměrně intenzivní diskusi a FIFA začala být kritizována za kroky, které učinila, nebo spíše neučinila na ochranu fanoušků, již jsou součástí LGBTQ. Kritika směrem k FIFA má různé důvody. Hlavním z nich je samotná volba pořadatelské země, neboť lidskoprávní organizace dlouhodobě upozorňují, že akce tohoto typu musí být bezpečné pro všechny a měly by se konat v zemích, které dodržují lidská práva. Všichni musí mít během takovýchto událostí svobodu projevit svoji sexuální orientaci nebo genderovou identitu jakýmkoliv způsobem, ať už je to projevování náklonnosti na veřejnosti, vyvěšování duhových vlajek nebo nošení pásek na fotbalových dresech, jakožto prostředku k vyjádření podpory LGBTQ.

Závěr

Porušování práv menšin, a lidských práv obecně, představuje výrazný problém a nejruznější lidskoprávní organizace apelují na katarskou vládu, aby provedla reformy, které by vedly k narovnání lidských práv. Nemůžeme celou situaci dávat za vinu islámu, jak to veřejnost často ráda dělá, protože diskriminace vychází ze zvyků, které nemají s Koránem nic společného. FIFA Worldcup je, naprosto oprávněně, nazýván skandálem nebo tragédií pro lidská práva a odkryl minimálně část reálného stavu práv menšin v Kataru. Celá situace svědčí o tom, jak moc je FIFA odhodlána dodržovat vlastní pravidla a normy, ke kterým se zavazuje. Toto mistrovství světa vyvolalo v médiích nevídanou vlnu zájmu o lidská práva, která vedla k debatě a zamyšlení se nad lidskými právy nejen v Kataru, ale i mezi veřejností, což je velice důležitý prvek a doufejme, že tento zájem neskončil s mistrovstvím světa, protože právě zájem o problematiku práv menšin a dostatečná informovanost veřejnosti může vést ke změně k lepšímu.

Aréna názorů: zavedli byste v případě některých názorů jejich cenzuru?

Úvod

Bezesporu se každý z nás již setkal s názorem, že by se jisté postoje či informace měly cenzurovat (čti omezit). Bez ohledu na to, zda se jedná o informace k válce na Ukrajině či třeba politické názory uvnitř České republiky, vždy vyvstává otázka ohledně míry (rozsahu) dané cenzury a její prospěšnosti. Odpovědět na tuto otázku rozhodně není snadné. Mezi „pozitivní cenzurou“ (např. v případě projevů popírajících existenci holokaustu) a cenzurou, kterou aplikují nedemokratické státy, je velmi tenká hranice a každá demokratická vláda musí na místě vah dvakrát vážit, zda přistoupí, či naopak odmítne zcenzurovat jistou informaci či názor.

Ponechme nyní stranou politiky a občanské aktivisty, kteří tvrdí, že Češi žijí v novodobé totalitě, a pojďme se na danou otázku podívat ze širší perspektivy. Jednu stranu bude zastupovat Kamila Herejková, žákyně 3. ročníku, a druhou stranu nám bude reprezentovat Alexander Nagy, taktéž žák 3. ročníku. Přeji vám inspirativní četbu, která vám třeba pomůže při formování vlastního názoru.

Dušan Ondráček

Kamila Herejková

Všimla jsem si, že za poslední rok přibylo lidí otevřeně hlásajících nenávist a netoleranci vůči různým skupinám lidí. Extremisté, kteří vypouštějí do světa hate speech, se ohánějí tím, že bychom je měli tolerovat, že vlastně jen říkají svůj názor, na což mají právo. Je to ale skutečně tak?

Existuje jistý paradox tolerance, který poprvé ve své knize *Otevřená společnost a její nepřátelé* (1945) popsal filozof Karl Popper. Paradox spočívá v tom, že: „*Neomezená tolerance vede k vymizení tolerance. Pokud rozšíříme neomezenou toleranci i na ty, kteří jsou netolerantní, a pokud nejsme připraveni bránit tolerantní společnost proti náporu netolerantních, pak budou tolerantní zničeni a tolerance s nimi.*“

Proto by každá společnost, která chce zůstat tolerantní, měla mít základní právo netolerovat netolerantní. Toto se podle mě vztahuje i na cenzuru. Nemůžeme si jako společnost dovolit necenzurovat extremistické názory šířící nenávist.

Slovo „cenzura“ se nám často spojí s negativními emocemi. Mnoho lidí považuje cenzuru za jeden z nástrojů používaný opresivními režimy k potlačování a kontrole veřejného mínění. Cenzura má své negativní efekty, ale zároveň je jednou z hlavních složek chránících veřejnost.

Jako příklad si můžeme vzít sociální sítě. Na sociálních sítích dle mého názoru představují hlavní hrozbu zejména slavní lidé. Mají velký počet fanoušků a sledujících, kteří si denně čtou jejich názory, mají je za svůj vzor a hlavně jim dávají moc a vliv. Za poslední rok jsme měli možnost vidět, jak mnoho osob zneužívá svého dosahu na sociálních sítích a šíří nenávist.

Slavný rapper Ye, vystupující pod jménem Kanye West, před několika týdny sdílel na svých účtech, kde ho sledují miliony lidí, řadu antisemitských příspěvků nebo příspěvků, kde vychvaluje Adolfa Hitlera a nacistickou stranu. Po těchto velmi virálních vyjádřeních Instagram i Twitter jeho účty smazaly. Avšak krátce po Kanyeho antisemitských příspěvcích se na dálnici v Los Angeles sešla skupina, která ho podporovala, držela řadu nenávistných plakátů a hajlovala. Na jednom z plakátů stálo: „Kanye má pravdu ohledně Židů“.

Můžeme se jen domnívat, co by se stalo, pokud by Kanye West nebyl cenzurován a pokračoval by v rozdmýchávání ohně pomocí svých projevů, a zdali by to nevedlo k antisemitským demonstracím, nebo dokonce k násilí. Dalším jedincem, který zneužíval svůj vliv na sociálních sítích je bývalý americký prezident Donald Trump, který 6. ledna sdílel tweet, kde vyzýval své stoupence k bojkotování voleb, které následně vyústilo v útok na budovu Kongresu. Dopad jeho tweetu ukázal nebezpečí toho, co se může stát, pokud je svoboda slova zneužívána mocenskými představiteli. Ukázalo se také, že sociální sítě musí zajistit ochranu veřejnosti a Twitter toto mohl udělat mnohem dříve právě cenzurou těchto tweetů.

Alexander Nagy

Den co den se ve veřejném prostoru objevují mnohé názory, postoje, komentáře a vášnivé diskuse. K tomuto přispěly zejména sociální sítě, které usnadnily diskusi samotnou a daly jí takřkajíc nový rámec. Je tedy zcela očekávatelné, že se na nich každý den objeví spousta názorů a stanovisek, která jsou minimálně neočekávatelná nebo překvapivá.

Je otázka, kdo a podle jakých kritérií bude dané názory vyhodnocovat. Nelze opomenout ani dilema o tom, jak by mohl daný orgán jako „veřejnosprávní“ celek garantovat svojí objektivitu. Cenzuru provádějící instituce v mnohých zemích sice existují, ale sám čtenář snad ví, jak fungují a do jaké míry objektivní jsou. Ovšem, zcela hypoteticky řečeno, takováto instituce by mohla fungovat na bázi veřejnoprávnosti, stejně jako mnohé mediální prostředky (nejbližším příkladem je zajisté Česká televize). I okolo takových prostředků vyvstávají otázky týkající se jejich objektivity. Neobjektivní a názorově zainteresované postavení je velmi rizikové v médiích, v cenzurujících orgánech a institucích by bylo ovšem o dost rizikovější. Toto se snaží do jisté míry suplovat samotné platformy, kde dochází k názorovým střetům, a to prostřednictvím komunitních pravidel a zásad na sociálních sítích, nebo obdobných opatření.

Pokud ovšem skutečnosti výše uvedené zanedbáme a budeme-li tudíž předpokládat, že lze vybudovat mechanismus objektivně hodnotící a cenzurující určité názory, i tak ovšem jaksi neobcházíme stěžejní problém, proč cenzura některých názorů z objektivního hlediska není dosažitelná. Předpokládáme-li skutečnost, že vykonavatelem takovýchto úkonů by byl státní orgán, je nutné neopomenout, že i ten je tvořen lidmi, kteří mají určité názory. Nastává zde tedy zcela logický předpoklad, že by onen hypotetický mechanismus objektivní cenzury některých názorů mohli narušovat buď následkem své osobní motivace, politického nebo jiného ovlivňování, čímž de facto potvrzujeme předchozí, a sice že i veřejnoprávní instituce jsou ovlivnitelné z hlediska personálního, byť samy vystupují jako nezaujaté.

Záměrně až na závěr jsem ponechal otázku, jaké názory jsou vůbec „ty špatné“. Vnímáme-li diskusi jako soupeření dvou názorových oponentů, je zcela logické, že každému z nich přijdou argumenty jeho protistrany nežádoucí a bylo by po jeho vůli, pokud by došlo k jejich cenzuře (opět se vracíme k otázce objektivity), což neodpovídá ani zásadě „diskusního fair-play“. Jinými slovy, pravicově orientovaný člověk by pravděpodobně nebránil cenzuře levicových názorů a naopak. Extremismus v tomto ovšem roli nehraje, jelikož většina radikálních projevů a názorů je de iure blokovatelná a trestatelná. V takovém případě je omezení (mám tím na mysli „správnou“ cenzuru) zcela na místě, jelikož došlo k naplnění skutkové podstaty některého z trestných činů.

Chceme-li diskutovat o omezení názorů ve veřejném prostoru, spíše bych vstříc tomuto kroku postupoval prostřednictvím návrhů na „utažení“ těchto norem trestní legislativy, což, domnívám se, je lepší krok než vytváření státní (nebo jiné) instituce vykonávající cenzuru. U novelizace legislativy nepředpokládáme vysokou šanci, že by došlo k plíživému prosazování takových norem, které by byly zneužitelné ve prospěch kohokoli. Druhou výhodou takového kroku je i jeho společenská přijatelnost, jelikož pohnutkou trestněprávních norem je chránit objekty trestných činů, nikoliv útočit následkem politických nebo názorových motivů.

4. 11. 1956: Sovětská vojska a potlačení maďarského povstání

Filip Hladůvka

Je rok 1956 a komunismus ve východní Evropě má stále silný vliv, avšak to se nelíbí mnoha lidem a přichází první povstání tohoto roku, a to v Polsku, několik měsíců nato se uskuteční i druhé povstání organizované převážně studenty, a to 23. října v Maďarsku v Budapešti. To se nelíbí SSSR, jenž se rozhodne povstání za pomoci armády vedené maršálem Koněvem násilně potlačit.

Jak ale povstání začalo? Podstatný vliv na demonstraci mělo i již zmíněné dělnické povstání v polské Poznani, jež bylo též násilně potlačeno a kterému maďarští studenti, kteří se označovali jako Petöfiho kroužek, vyjádřili podporu. Hlavně se ale maďarským obyvatelům a obzvláště studentům nelíbila tamější situace (cenzura, nedostatek svobody, jídla atd.), a tak sepsali 16 požadavků, za které demonstrovali, mezi ně patřilo např. okamžité stažení všech sovětských vojsk, svoboda projevu, reforma voleb nebo jmenování nového premiéra Imre Nagyho.

Imre Nagy byl též komunista, ale jiný než většina, zasazoval se o mnoho reforem, v prvním období premiérského mandátu, které trvalo od listopadu 1953 do dubna 1955, např. značně zmírnil tempo růstu těžkého průmyslu v Maďarsku, namísto toho podpořil rozvoj lehkého průmyslu nebo zmírnil politický tlak na obyvatelstvo (postupná likvidace internačních táborů). A v druhém, významnějším období mandátu, (kdy byl jmenován 24. října 1956 SSSR jako menší ústupek protestujícím. Kreml na oplátku očekával od Nagye podporu první menší ofenzívy rudé armády, jež se konala ještě téhož dne). Nagy ale místo spolupráce se Sověty 1. listopadu roku 1956 deklaruje neutralitu Maďarska a vystoupení z Varšavské smlouvy. Těmito deklaracemi ale přetekl pohár trpělivosti Sovětského svazu, a tak 4. listopadu začala v Budapešti druhá větší sovětská ofenzíva a odvolání Nagye funkce. Bohužel i přes statečnou obranu Maďarů dne 11. listopadu Rudá armáda úplně potlačila povstání, při kterém bylo zabito přes 2500 protestujících. A podobný osud čekal i Nagye, jenž se po odvolání z funkce schoval na Jugoslávském velvyslanectví v Budapešti, odkud byl však vylákan, zatčen, a nakonec se svými poradci popraven dne 16. června roku 1958

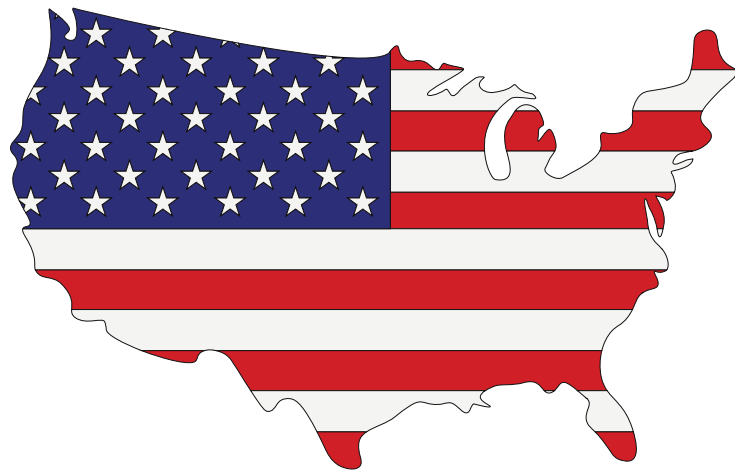

8.12.1941: Vstup USA do 2. světové války

Fedor Nikitin

8. prosince 1941, krátce po půl desáté večer, promlouvá americký prezident Franklin D. Roosevelt na společném zasedání Kongresu USA a začíná slovy: „Včera, 7. prosince 1941, byly Spojené státy americké náhle a úmyslně napadeny námořními a leteckými silami Japonského císařství.“ Prezident žádá o vyhlášení války Japonsku, které obdrží, což znamená vstup Spojených států do druhé světové války.

Na konci 30. let 20. století se mnoho Američanů nechtělo zapojit do krvavé války a zdálo se, že je nutné zaměřit se spíše na domácí obnovu než na dobrodružství v zahraničí. Dokonce i Hitlerova invaze do Polska v září 1939 a vyhlášení války ze strany Británie a Francie neměly pro Spojené státy velký význam. V roce 1940 se ale Spojené státy staly důležitou oporou Británie a prezident Roosevelt prohlásil Ameriku za arzenál demokracie. V červenci 1941 byla americká námořní pěchota poprvé vyslána do zahraničí, na Island, aby vystřídala britskou posádku, a ve stejnou dobu zahájily USA pro japonskou ekonomiku téměř fatální ropnou blokádu v Tichém oceánu. V červenci téhož roku, kdy se názor USA na válku začal více prosazovat, byla vydána Atlantická charta, v níž se USA postavili proti aktům mezinárodní agrese a otevřeně odsoudili Hitlera a nacismus.

Poslední kapkou pro USA byl útok japonských letadel a ponorek na Pearl Harbor 7. prosince. V 6:05 ráno 7. prosince šest japonských letadlových lodí zahájilo útok na přístav. Útok vedený admirálem Isoroku Jamamotem byl zničující jak z hlediska ztrát na životech, tak z hlediska škod na americkém loďstvu a byl naprostou ranou pro americkou hrdost. Celkem bylo potopeno 9 lodí, 21 bylo vážně poškozeno a celkové ztráty činily 2 350 mrtvých a 1 178 zraněných.

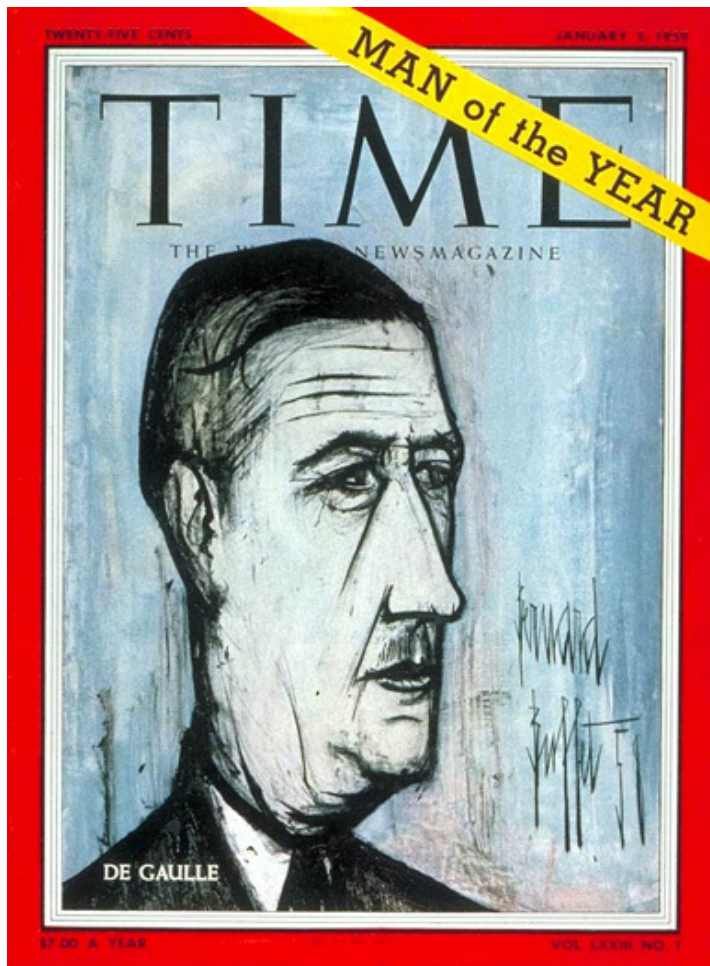
Po poradě se svým kabinetem se prezident Roosevelt rozhodl přednést následujícího dne, 8. prosince, projev před společným zasedáním Kongresu. Rooseveltův projev byl formulován tak, aby posílil obraz Spojených států jako oběti japonské agrese, a apeloval spíše na vlastenectví než na idealismus. Projev měl okamžitou pozitivní odezvu, která sjednotila americký národ a také podnítila velký pocit vlastenectví, díky němuž se mnoho mladých mužů přihlásilo do armády a tovární dělníci vyrobili rekordní množství vojenského vybavení. Projev měl dlouhodobý dopad a je jedním z nejslavnějších projevů americké politiky. Brzy po tomto projevu Kongres téměř jednomyslně vyhlásil Japonsku válku, čímž formálně USA vstoupily do druhé světové války, která bude trvat 4 roky brutálních bojů na 3 různých kontinentech a skončí svržením 2 amerických jaderných bomb na japonské území.

21.12.1958: Charles de Gaulle prezidentem Francie

Alexej Borodin

Obvykle se snažíme být nablízku těm, které milujeme, našim příbuzným, přátelům a naší vlasti. Stává se však, že osudem pravého vlastence je opustit hranice své země. 14. června 1940 vstupují do Paříže Hitlerova vojska. Téhož večera jistý armádní důstojník odplouvá z Francie do Velké Británie. V brzké době se v jeho vlasti nastolí nacistický režim, nová vláda prohlásí tohoto člověka za zrádce, a dokonce ho v nepřítomnosti odsoudí k trestu smrti. Stejná vláda se pak bude aktivně podílet na holocaustu, popravě vlastních občanů, a dokonce vytvoří Dobrovolnický legion (LVF) s cílem intervence do Sovětského svazu. Nakonec se pravým symbolem Francie nestali nacisté a jejich podporovatelé. Národním hrdinou se stal člověk, ocitnuvší se v zahraničí, který si vzal za úkol zachovat důstojnost své země a zachránit francouzský lid od hanby a zániku. Za čtyři roky se tento člověk vrátí do své drahé vlasti. Ne jako zločinec, ale už jako vítěz. Později se stane předsedou prozatímní vlády Francouzské republiky, ale kvůli politickým neshodám se rozhodne podat svou demisi. Tento člověk se jmenoval Charles de Gaulle.

Až do roku 1958 se bude všelijak vyhýbat politickému dění. Nicméně Francie byla v poválečném období velice nestabilní jak politicky, tak i ekonomicky. Vlekoucí se válka v Alžírsku, ale i ve francouzských koloniích ze značné míry zhoršovaly už i bez toho špatnou situaci. Bylo zapotřebí značné změny, na které ale tehdejší vláda nebyla připravena. V ten moment se na politické scéně znovu objevuje de Gaulle. Tehdy ve Francii byla parlamentní republika, de Gaulle byl jejím velkým odpůrcem a zastáncem značně větší moci prezidenta, proto na sebe bere iniciativu napsání nové ústavy. Již v srpnu téhož roku leží na stole tehdejšího francouzského premiéra návrh nové ústavy, podle které Francie žije dodnes. Od této chvíle byla hlava státu volena nikoli na schůzi parlamentu, ale volebním kolegiem složeným z 80 tisíc lidových poslanců. Ústavní referendum 28. září 1958 ukončilo dvanáctiletou historii 4. republiky, Francouzi podpořili ústavu více než 79 % hlasů.

21. prosince 1958, o necelé tři měsíce později, 76 000 voličů volí prezidenta. Charles de Gaulle získává 75,5% hlasů voličů, a tak se stává prvním prezidentem 5. Francouzské republiky. 8. ledna 1959 je jeho slavnostní inaugurace.

Podle de Gaulla byla Francie velká koloniální říše, ale jako prezident se rozhodl dát pragmatismus nad vlastní přesvědčení. Nekonečné koloniální války je třeba ukončovat. De Gaullovo prezidentství je dobou dekolonizace. V roce 1962 ukončil válku v Alžírsku, čímž uznal jeho nezávislost. V reakci na to byla radikály vytvořena Organizace tajné armády, která zahájila skutečný hon na de Gaulla. Za svůj prezidentský mandát generál přežil přes 30 atentátů. De Gaulle se nesnažil být prezidentem prozápadním, ani provýchodním, ale především profrancouzským. V roce 1965, kdy byl de Gaulle zvolen na druhé prezidentské období, byl rokem dvou ran pro politiku NATO.

Dne 4. února 1965 de Gaulle oznamuje navrácení na jednotný zlatý standard. 9. září prezident oznamuje, že Francie nepovažuje, za vázanou vůči severoatlantické alianci, a proto 21. února 1966 Francie vystupuje z NATO.

I přesto, že byl velký antikomunista, vykonal návštěvy SSSR a Kambodže, kde velice odsuzoval akce Spojených států vůči zemím Indočíny.

Později během šestidenní války v roce 1967 i akce Izraele. Jako protiváhu NATO se generál zajímal o evropskou integraci, a proto ve své době velice překvapil ostatní lídry tím, že navazoval vztahy s Německem, se kterým bojoval v obou světových válkách. V roce 1967, během návštěvy Quebecu, de Gaulle zakončil svůj projev tím, že zvolal: „Ať žije svobodný Quebec!“ V roce 1968 generál otevíral 10. olympijské hry, které se konaly ve městě Grenoble.

Francii ale začíná její lídr unavovat. Za jeho prezidentství se Francie stala jadernou velmocí, ale k čemu jsou zbraně, když už dlouho neroste životní úroveň. Mladá generace se začíná bouřit. Pro značnou část lidí narozenou po roce 1945 už de Gaulle není autorita, ale autoritativní vůdce. 28. dubna roku 1969 generál Charles André Joseph Marie de Gaulle podává demisi. Jeho prezidentský mandát končí.

20.11.1962: Konec kubánské krize

Anna Marie Kaňová

Kubánská krize byl konflikt mezi Kubou, Sovětským svazem a Spojenými státy americkými v roce 1962. Tento konflikt probíhal pouhých 13 dní, avšak stačilo jenom málo a z těchto 13 dní mohla vzniknout 3. světová válka.

Ovšem situace se nezhoršila sama od sebe. Před 16. říjnem 1962 se Fidel Castro přiklonil k Sovětskému svazu a začal s ním úzce spolupracovat, a tak vznikla operace Anady, která měla za úkol začít výstavbu sovětských vojenských základen na Kubě, s čímž ostrov souhlasil. Washington měl pramálo tušení, že by Sovětský svaz mohl začít stavět vojenské základny a že měl v plánu dovézt několik desítek raket, které mohly zničit celé USA a kus Kanady. Jedním z důvodů, proč se Moskva rozhodla takto jednat, bylo to, že Spojené státy umístily rakety v Turecku a Itálii.

16. října se prezidentu Kennedymu dostaly do rukou snímky, na kterých jsou jasně zachyceny vojenské základny a hlavně rakety. Tímto dnem se tedy americká vláda s hrůzou dozvídá o tom, jaké obrovské nebezpečí jim hrozí, a tak začíná jednat. První dny se vláda a prezident snaží vymyslet další kroky a postupy, jak se situací naložit, a zároveň díky špionáži a CIA shánějí další informace o stavu na ostrově.

Další podstatná informace přichází 20. října, kdy Washington zjišťuje, že odpalovací rampy pro rakety jsou plně funkční, a tudíž nebezpečí vzrůstá každou minutou. Už za dva dny tedy učiní USA důležitý krok. 22. října Spojené státy zahájí námořní blokádu Kubu s cílem, aby další sovětské lodě nedorazily na Kubu, což Moskva označila za narušení světového míru a projev agrese. I přes kritizování tohoto kroku hned další den Chruščov zahájí mobilizování Kubu a ostatních států sovětského bloku včetně Československa. Po dvou dnech od mobilizace se zástupci obou stran sejdou na půdě OSN, kde probíhá jednání, které není moc plodné, jelikož Sověti mlží o tom, že by se rakety na ostrově nacházely, a tak k nějaké dohodě nedojde. Den nato, tedy 25. října, se situace vyostří a dvě sovětské lodě a jedna atomová ponorka se přiblíží k blokádě ostrova, což Washington vyvede trochu z míry a vypustí bombardér s atomovými bombami, který měl doletět nad Sovětský svaz. Kdyby lodě projely blokádou, válka by byla nevyhnutelná. Ovšem Chruščov na poslední chvíli dal rozkaz k tomu, aby se lodě stáhly, a tak válka unikla zase jen o fous. Nicméně další den se situace opět zhoršuje, a to možná nejvíce za celých 13 dnů. Sovětský generál dal svévolný rozkaz k sestřelení amerického špionážního letounu U2. Letoun se zřítil a jeho pilot v troskách zemřel, což byla pro Kennedyho poslední kapka a vyhlásil Chruščovovi 48hodinové ultimátum na odstranění všech raket z ostrova. Za podmínky, že se tak stane, bylo USA připraveno zrušit blokádu Kubu. Chruščov byl ochoten souhlasit, jen když Spojené státy stáhnou rakety z Turecka a Itálie. Kennedy tedy potvrzuje, že se tak v případě splnění podmínek stane, a tak Sověti pomalu demilitarizují Kubu a odváží okamžitě rakety pryč. Po 28. říjnu už k žádným konfliktům nedojde a situace se zhoršovat nebude. Sovětský svaz dodržel své sliby a všechny rakety z ostrova byly odvezeny, a tak přišla řada na Spojené státy, aby splnily své slovo, což se také stalo. Rakety z Turecka a Itálie byly stáhnuty a blokáda Kubánské republiky byla 20. října oficiálně a definitivně ukončena.

Kubánská krize a těchto 13 nejděsivějších dní historie tedy navždy skončily 20. října 1962, kdy všichni byli rádi, že konflikt nevyústil v nejničivější katastrofu světa, v 3. světovou válku.

Feminismus: vysvětlení pojmu, který je často nepochopen

Kamila Herejková

Žijeme ve světě, kde si lidé nejsou rovni. V celém světě, včetně České republiky, jsou lidé diskriminováni na základě sociálního původu, barvy pleti, genderové identity, sexuality a mnoha dalšího. Feminismus je hnutí, které s tímto bojuje.

Feminismus je tedy celek určitých hnutí zaměřených na zrovnoprávnění žen a mužů, boj proti sexismu a dalším projevům genderové diskriminace a také proti násilí na ženách. Máme mnoho systémů diskriminace, například sexismus, homofobii, rasismus, ableismus, transfobii atd. Se vším tímto bojuje feminismus. Hlavní myšlenkou feminismu je, že všichni lidé jsou si rovni, a to nezávisle na pohlaví. Feminismus má mnoho odvětví, což je dáno rozdílným postavením žen ve společnosti v různých staletích a v různých zemích. Klasické představy o tomto hnutí však nezahrnovaly útlak opačného pohlaví, ale pouze si kladly za cíl dosáhnout stejných práv jako ostatní.

V historickém kontextu můžeme feminismus zatím rozdělit do tří vln, které na sebe postupně navazují. Není možné určit přesná data, nebo zemi, ve které se začaly formovat myšlenky feminismu. Avšak předpokládá se, že do první vlny feminismu spadá období od konce 18. století až do poloviny 20. století.

V tomto období bylo cílem legislativní zakotvení rovnoprávnosti žen, tedy odstranění diskriminačních zákonů a nařízení zakazujících ženám volit, dědit, získávat vyšší vzdělání... - v podstatě mít právní subjektivitu. Počátek feminismu je spojován s několika jmény, ovšem mnoho lidí považuje za "první" feministku manželku druhého prezidenta Spojených států Abigail Adams, která během války za nezávislost (1773-1783) otevřeně vyzývala ženy, aby bojovaly za své volební právo. Od té chvíle se v Americe začal aktivně rozvíjet feminismus. V Evropě to bylo poněkud obtížnější kvůli hluboce zakořeněným patriarchálním principům ve společnosti. Požadavky na volební právo však ve světě zněly stále hlasitěji. První evropské masové vystoupení žen se událo ve Francii za Francouzské revoluce. V čele stála Olympe de Gouges, která následně vydala Deklaraci práv ženy a občanky (1791) požadující rovná práva pro obě pohlaví, a Mary Wollstonecraft, která ve své knize Obrana práv žen (1792) kritizuje vzdělávací systém a požaduje vzdělání i pro ženy. První zemí, která přiznala ženám volební právo, se v roce 1893 stal Nový Zéland.

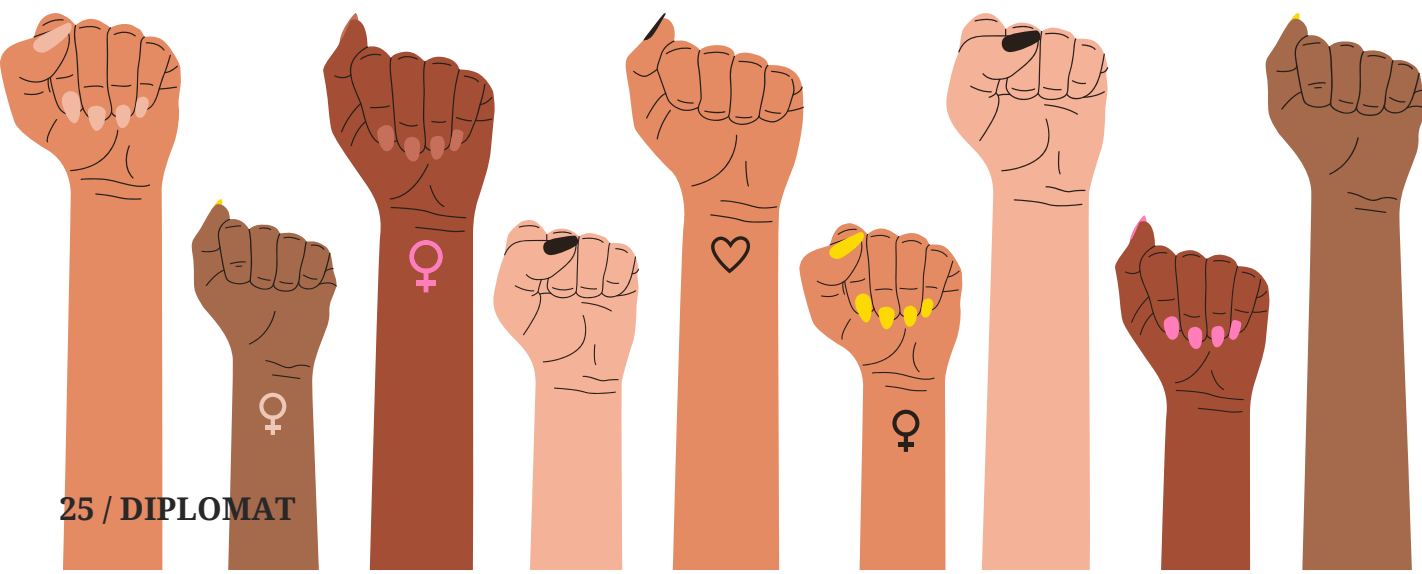

Druhou, mohutnější vlnu feminismu v 50. - 70. letech způsobily celospolečenské změny zaměřené především na kulturní vzorce společnosti, otázky sexuality, genderových stereotypů, pracovních pozic žen a konzervativních témat rodiny a manželství. Významnou roli v tomto období hrálo navrácení se k normálnímu životu po druhé světové válce, to značilo i navrácení se žen zpět do domácnosti a rodiny. V této etapě byly považovány za průkopnice filozofka Simone de Beauvoir a spisovatelka Betty Friedan. Beauvoir se ve své studii Druhé pohlaví (1949) zaměřovala na důvod toho, proč jsou ženy v různých kulturách i historických etapách považovány za méněcenné. Friedan se naopak ve své práci Ženská mystika (1963) věnovala tomu, jak se americké ženy, které za druhé světové války plně zastoupily muže, po válce vrátily zpátky ke svému tradičnímu životu v domácnosti. Píše o uvědomění žen, že jejich identita nemá být spojena pouze s tím, že jsou hospodyně či matky. A o tom, jak byl tento obsah života ženy utvářen patriarchální společností. Tato vlna přinesla postupné včleňování feministických teorií na akademickou půdu a vznik řad vědeckých oborů zaměřujících se na ženská studia.

Do třetí vlny feminismu od 90. let 20. století až dodnes spadá rozkol feministických hnutí. Ukazuje nám, že neexistuje jeden daný feminismus, ale je mnoho proudů, které se zaměřují na různorodá témata. Vzniká zde koncept intersekcionality, která se zabývá různými úrovněmi diskriminace v různých mocenských dynamikách. Díky internetu nyní dochází k výměně názorů, šíření myšlenek, spojování komunit a mnohem vyšší emancipaci lidí. Více se dbá na to, aby jednotlivé skupiny nebyly diskriminovány, je řešeno mnoho otázek týkajících se genderu, socioekonomické situace, duševního zdraví, migrace a environmentálních problémů.

GIRLS JUST WANNA HAVE FUNDAMENTAL HUMAN RIGHTS

V dnešní době je feminismus důležitější než kdy jindy, události, se kterými se potýkáme v celosvětovém měřítku, odhalují nové mezery v genderových otázkách. Bohužel v současnosti si mnoho lidí, když mluví o feminismu, představí hysterickou ženu, která nesnáší muže. Opak je však realitou, i muži mohou být feministy. Kromě toho jsou i muži diskriminováni kvůli stereotypům souvisejícím s genderovými rolami. Myšlenky feminismu je dle mého názoru potřeba neustále rozšiřovat vzhledem k nárůstu počtu nebezpečných mizogynistických skupin. Jako příklad si můžeme vzít vysokou popularitu influencera Adrewa Tate, který se stal senzací na mnoha sociálních sítích. Ve svých videích tvrdí například to, že ženy jsou majetkem muže, že jsou zodpovědné za znásilnění nebo že deprese nejsou reálné. Propaguje genderové násilí a mnoho dalších nebezpečných myšlenek a mladí kluci ho sledují a berou si ho za příklad. Právě proto je důležité myšlenky feminismu rozvíjet u dětí již od mládí a třeba je i učit ve školách. Ale ani ženy nesmí zapomínat, o čem feminismus skutečně je. Feminismus totiž nemá prosazovat být utlačováni muži, ale rovnost pohlaví. Myslím si, že nynější generace je na tom s tolerancí a feminismem velmi dobře a díky osvětě se neustále rozvíjí. Nyní nám zbývá jen pozorovat, jak se feminismus bude vyvíjet dál.

V čem spočívá rozdíl mezi genderem a pohlavím?

Jiří Kraus

Z úst některých politiků a neziskových organizací slýchá o 72 či 100 pohlaví a že neexistuje ani to třetí, pouze muž a žena. Co je na tom pravdy? A existuje opravdu 100 pohlaví?

Proti LGBT komunitě velice bojují extremistické krajně pravicové strany jako SPD, Trikolóra či ještě tvrdší. Z neziskových organizací je to především Aliance pro rodinu. V září 2021 jsem před parlamentními volbami navštívil Jarmark SPD a v projevu Tomia Okamury zaznělo o bojování za tradiční rodinu a že nechce vidět z žádných ze 72 pohlaví, ani to třetí pohlaví. „Piráti nedávno přišli s návrhem, aby se z občanských průkazů vymazalo, zda je jeho držitel muž nebo žena, protože prý existují i další pohlaví. Tak ať mi to třetí pohlaví ukážou! No, anebo možná ať mi nic neukazují, bůhví co by na mě vyskočilo. Navrhují takové blbosti! Tohle nepřipustíme“.

Co pojmy spojované s LGBTQ komunitou vlastně doopravdy znamenají?

Pohlaví

Čeština je v tomto trochu složitější jazyk ve správném překladu, proto někteří politici mluví o pohlaví než o genderu. Pohlaví máme opravdu tři, to je muž, který má penis a žena, která má vagínu. Třetí pohlaví mají intersexuální lidé. Při narození nelze buď určit, protože nevykazuje znaky ani jednoho pohlavního rozmnožovacího orgánu nebo mohou mít jak vaječníky, tak i varlata. V tomto případě lékaři doporučují jedno z pohlaví odebrat. Není to rozhodně výmysl dnešní doby. Indiáni tyto lidi uctívají a říkají jim dvoje duše. V Nepálu je zase uznané třetí pohlaví, kde není tlak na dvojakost.

Gender

Gender také jako sociální pohlaví či sociální statut je pojem užívaný pro označení osobní identity a společenské role jedince ve vztahu k maskulinitě a feminitě. V jiných kulturách se toto bere jako zcela normální, naše země je v tomto velice ovlivněná křesťanskou kulturou která je velice konzervativní. Právě v jiných kulturách například žena převezme mužský statut s získává tím mužské pravomoci.

Gender jednotlivce v západní společnosti znamená, do jaké míry se daný člověk cítí být mužem či ženou, které pohlaví je mu okolím přisuzováno a jaké chování a povahové rysy jsou od něj proto očekávány.

Sexuální orientace

Trochu se pojďme i v tomto vysvětlování podívat na sexuální orientaci, ta je právě vnímána jako nějaké ze 100 pohlaví. Jak se můžeme orientovat, je několik druhů. Heterosexuál, gay, lesba, bisexuál, pansexuál a další.

Opravdu není ani 100 pohlaví, ani 100 orientací, ani 100 genderů :)

„Nic není na světě cennějšího než
svoboda.“

- Františka Plamínková

Sledujte nás na sociálních sítích:

casopis_diplomat
diplomaticke.forum

Diplomatické forum

Diplomatické forum